

Een perfecte dag om je hoofd in de oven te steken

meulenhoff.nl

Chia-Ying Lee

*Een perfecte dag
om je hoofd in de
oven te steken*

Roman

Vertaald uit het Chinees door Lili Vanden Wijngaert

MEULENHOF

Sponsored by the Ministry of Culture,
Republic of China (Taiwan)

ISBN 978-90-896-8375-5

ISBN 978-94-023-2721-2 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: 進烤箱的好日子

Omslagontwerp: Jack Smyth, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Auteursfoto: Siasia Lee

Zetwerk: Mat-Zet bv

Copyright © 2024 by Lee Chia-Ying / Revolution-Star Publishing and Creation Co., Ltd. All rights reserved.

Original traditional Chinese edition published by Revolution-Star Publishing and Creation Co., Ltd.

Dutch language edition arranged with Revolution-Star Publishing and Creation Co., Ltd. through Emily Books Agency LTD., and Casanovas & Lynch Literary Agency S.L.

© 2026 Nederlandse vertaling Lili Vanden Wijngaert en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Citaten Thoreau blz. 149-154 uit de vertaling van *Walden* door Anton Haakman (De Bezige Bij, 2019)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Lin Su-Ying
獻給 林素鶯女士

Dan schrijf ik maar mijn memoires, bedenk ik te midden van mijn worstelingen met de fictionaliteit van romans.

Ik heb me mezelf altijd vol trots als romanschrijver voorgesteld, over memoires had ik mijn twijfels. Laat ik het zo zeggen: volgens mij is het enige verschil tussen romans en memoires het element van 'de waarheid'. Het werk van memoireschrijvers vloeit voort uit gebeurtenissen die zij waar achten. 'De waarheid' is het grondbeginsel van hun vak, ze kunnen enkel schrijven wat voor hen echt is. Als ze dat niet doen, als ze in hun memoires zouden liegen of ingebeelde voorvallen zouden toevoegen bijvoorbeeld, breken ze hun enige belofte aan de lezer en zijn hun memoires een mislukking. Het is niet aan de lezer om de memoires te interpreteren als fictie. Mislukte memoires maken van de schrijver geen romanschrijver. Dan is het gewoonweg een ondermaatse memoireschrijver.

Fictie zet allerlei technieken in om wat wel en niet is gebeurd samen te kneden. Romanschrijvers hoeven geen vragen over authenticiteit te beantwoorden. Mensen die hun vragen of hun werk waargebeurd is, zijn gedoemd om de schoonheid van fictie nooit te kunnen waarderen.

Je memoires schrijven is een pact met de duivel sluiten.

Memoires hangen af van persoonlijke charme en aangeboren gaven. In dit geval zijn je aangeboren gaven de dingen die je al hebt meegemaakt. Daarom heeft men vaak de misvatting dat memoires schrijven is weggelegd voor beroemdheden of ouderen. Ouderen hebben meer levenservaring en beroemdheden zijn doorgaans erg charismatisch. Maar zolang het je niet interesseert of je al dan niet lezers hebt, kan iedereen zijn memoires schrijven (en als je dan toch niet geeft om de omvang van je lezerspubliek, kun je schrijven wat je wilt).

‘Iedereen die zijn jeugdijaren heeft doorstaan, beschikt over voldoende bronmateriaal voor de rest van zijn leven,’ aldus romanschrijver Flannery O’Connor. Vanuit dat oogpunt moeten of kunnen memoireschrijvers niet beter worden in hun vak. De enige vereiste is een relatief goed geheugen.

Ik kan me niet meer herinneren wanneer ik begon te schrijven aan de roman *Hij die het niet begrijpt, schudt zijn bonkende hoofd*. Het bestand telt nu 8328 karakters, zo'n vijftien A4'tjes, wat ongeveer uitkomt op de lengte van een promotiefolder voor een bouwfirmas als het zou worden afgedrukt.

Mijn trage schrijftempo is te wijten aan mijn angst om een verstekeling te zijn in de innerlijke wereld van mijn personages. Toen ik aan ruwweg 5000 karakters zat, wist ik dat de ervaring van het hoofdpersonege 72,63 procent de mijne was. Bij 10.000 karakters waren de toon van het hoofdpersonege, hoe hij reageerde op dingen, wat hij wilde zien of bewust negeerde... allemaal ik. Toen ik me bijna naar 40.000 karakters had gesleept en de roman een paar keer had herlezen, kwam ik tot het besluit dat ik zijn innerlijke wereld moest geheimhouden om hem een onafhankelijk personege te laten worden. Dus ik verwijderde zinnen waarin hij 'vond', 'dacht', 'besloot', 'hoopte' of 'wist' en gelijksoortige bewoordingen volledig uit de tekst. Toen moesten passages met 'waarschijnlijk', 'bewust', 'opzettelijk' en 'onvrijwillig' eraan geloven. Daarna schraptte ik de stukken met een alwetende verteller en haalde ik duidelijke beeldspraak eruit. Tot slot verwijderde ik zelfs bijvoeglijke naamwoorden als 'mal', 'saai', 'ontroerd' en 'trouw',

en ik overwoog om de vier woorden ‘die het niet begrijpt’ uit de titel te schrappen. Van de roman bleef nog maar een wankel kwart over.

Nu maak ik aanstalten om de handdoek in de ring te werpen. Ik begin hoe langer hoe meer genoeg te krijgen van het manuscript, alsof ik kijk naar een livestream die vierentwintig uur per dag en zeven dagen per week groeiend gras uitzendt. Hij staat op, hij gaat aan tafel zitten, hij tilt een paar eetstokjes op, hij knipoogt naar de spiegel, hij roept ‘Fuck!’ in zijn slaap. Eerlijk gezegd is het een slechte roman.

Ik weet niet of mijn leven interessanter is dan het zijne, maar ik zie wel de logica in O’Connors uitspraak: iedereen die zijn jeugd jaren heeft doorstaan, beschikt over levenslang schrijfmateriaal.

Ooit wil ik de roman nog voltooien, maar ik ben de beperkingen van het derdepersoonsperspectief zat. Ik wil me niet meer het hoofd breken over hoe ik mezelf uit het verhaal kan houden. Een pauze van fictie, dat heb ik nodig, gezien mijn vergeefse pogingen om de innerlijke wereld van mijn romanpersonages niet te infiltreren.

Dan schrijf ik maar mijn memoires.

*

Tijdens mijn vierde leerjaar op de lagere school scheidden mijn ouders. Ik zag het niet aankomen. Zolang ik me kon herinneren was het altijd koek en ei tussen hen geweest. Er waren wel die enkele keren dat ik 's nachts wakker werd en mijn ouders in de woonkamer aantrof, de salontafel bedekt met meerdere hoopjes papier. Ik kon niet thuisbrengen wat er scheelde, maar destijds weet ik de vreemde sfeer aan de televisie die uit stond. Het klinkt ongeloofwaardig, maar ik moet dit zeggen: tot ze hun scheiding aankondigden, had ik nooit ofte nimmer een ruzie tussen mijn ouders gezien.

Ik was toen bevriend met een klasgenoot, Chou Ko-Yi, die er soms nors uitzag als ze 's ochtends naar school kwam. Telkens als ik haar vroeg wat er aan de hand was, gaf ze een onvoorstelbaar volwassen antwoord als: 'Mijn ouders maakten ruzie, dus ik heb geen oog dichtgedaan.' Wat kan een goede nachtrust een kind in het vierde leerjaar schelen? Niet geslapen hebben betekende dat je laat was opgebleven, dus het was eigenlijk opschepperij.

'Hoezo?' vroeg ik eens.

'Ik zat de hele tijd bij de deur van mijn kamer om me ervan te verzekeren dat mijn vader mijn moeder niet vermoordde. Pas toen zij sliepen durfde ik naar bed te gaan,' zei ze. Ik was met stomheid geslagen door haar antwoord, dat mijn bevattingvermogen oversteeg.

Later was ik eens bij Chou Ko-Yi thuis in haar slaapkamer aan het spelen met de kleren van onze papieren poppen, toen we haar vader in de woonkamer hoorden brullen. Chou Ko-Yi's vader was de hele dag thuis, haar moeder hielp in een nabijgelegen buffetrestaurant. Zo verwoordde Chou Ko-Yi het, 'helpen', alsof haar moeder thuis sliep, at en tv-keek, en net een ommetje maakte toen de burens haar smeekten om met een spatel achter het fornuis te gaan staan. Nu ik erover nadenk was haar moeder met haar baan als chef-kok in het buffetrestaurant de enige kostwinner van het volledige huishouden. Eigenlijk moest het haar vader zijn die hielp. Enfin, als we bij haar thuis toevallig haar moeder tegenkwamen, gaf ze ons een paar vette munten van tien yuan om een drankje te kopen.

Toen we die dag binnenkwamen, luierde haar vader op hun klassieke houten fauteuil in de woonkamer. De bijzettafel stond vol bierblikjes, op de vloer lagen ze ook. Voor ik haar vader kon begroeten, trok Chou Ko-Yi me haar kamer in. Niet veel later hoorden we gebrul. Chou Ko-Yi stond op alsof ze haar deur op slot wilde doen, maar de klink was nergens te bekennen, in de plaats daarvan was er een gat ter grootte van een vuist, waar je recht doorheen kon kijken. Chou Ko-Yi raapte een knuffelvarken op dat ze uit een grijpautomaat had gewonnen

en propte het in het gat van de deurklink. De stemmen van haar ouders werden gedempt maar klonken nog altijd helder, want ook in de muur naast de deur zat een gat.

Dat was de eerste keer dat ik andermans ouders hoorde ruziën. Je hoort er vaak over, maar er getuige van zijn is even uitzonderlijk als een zeeschildpad eieren zien leggen: volwassenen maken ruzie achter gesloten deuren, dus normaal hoor je enkel het geschreeuw van je eigen ouders, en zelfs dat had ik nog niet meegemaakt.

Chou Ko-Yi's vader ging minstens drie minuten lang tekeer met ongemeen harde scheldwoorden. Gaandeweg kreeg de herhaling van die scheldwoorden, telkens gevolgd door hetzelfde stopwoordje, iets melodieus. Chou Ko-Yi's moeder riep dan weer 'Rot op', 'Krijg de klere' en 'Val dood', waarna ze al krijsend zware voorwerpen stuksloeg. Ik keek paniekerig naar Chou Ko-Yi, die haar schouders ophaalde. Ik dacht, voortaan geloof ik alles wat je zegt.

Mijn ouders hadden een andere manier van ruziemaken dan die van Chou Ko-Yi. Volgens mijn ouders ruzieden ze niet, ze communiceerden.

*

Om de waarheid te benaderen is het volgens mij de fundamentele plicht van een memoireschrijver om te informeren. De paragrafen over Chou Ko-Yi moet ik door haar laten nalezen om bevestiging te krijgen dat ze er geen probleem mee heeft. Het probleem is dat ik alleen in het derde en vierde leerjaar samen met haar in de klas zat, daarna heb ik haar niet meer gezien. De enige vriendin van de lagere school met wie ik nog contact heb is Hsu Wen-Fang, met wie ik in het vijfde en zesde leerjaar in dezelfde klas zat, en met ‘contact’ bedoel ik dat we elkaar hebben toegevoegd op Facebook. Hoe groot is de kans, met twaalf klassen per leerjaar, dat Hsu Wen-Fang en Chou Ko-Yi elkaar kenden?

Ik stuur Hsu Wen-Fang een berichtje om te vragen of ze Chou Ko-Yi kent, waarop ik verrassend snel een antwoord krijg: ‘Nee.’

Na even denken vraag ik of ze met andere klasgenoten van de lagere school contact heeft, waarop ze antwoordt: ‘Nee.’

Op Facebook vind ik zo’n tiental profielen van een ‘Chou Ko-Yi’ terug, maar geen enkele profielfoto ziet eruit zoals ik me Chou Ko-Yi herinner. Ik stuur een bericht naar de drie profielen die actief lijken: ‘Hallo, heb jij op de Pai Kung-lagere school gezeten?’

Plotseling verschijnt Hsu Wen-Fang weer op mijn scherm: ‘En jij?’

‘Ik ook niet,’ typ ik, maar voor ik het antwoord verstuur, krijg ik een flits van inspiratie.

*

Hsu Wen-Fang was mijn klasgenoot in het vijfde en zesde leerjaar. Ze woonde tegenover me – mijn huis keek uit op haar achterdeur, om precies te zijn. Haar familie verkocht olieverf. Haar vader testte de producten altijd op zijn hurken aan de achterdeur met een verfspuit. Wanneer je ons steegje in kwam, rook je terpentijn en hoorde je het geklik en gesis van zijn verfspuit. Nogal wiesde dat ik er via hun familie achter kwam dat olieverf verkopen een manier was om de kost te verdienen.

Op weg naar de bakkerij reed mijn moeder via de hoofdweg langs een verfwinkeltje, dat volgens het uithangbord Olieverf voor Sterren heette. Om de een of andere reden veronderstelde ik steeds dat dat de voordeur van Hsu Wen-Fangs huis was, ook al keek mijn huis uit op haar achterdeur en lag die plek op vijf minuten rijden van ons. Logisch was het niet.

Kinderen baseren hun verbeelding vaak op onwetendheid. Geen totale onwetendheid, maar het soort dat

voortkomt uit een zoektocht naar de op één na beste oplossing wanneer het je niet lukt om het juiste verband te leggen. Dat soort onwetendheid begint bij een leergierig instinct. Soms heeft het iets poëtisch.

Ik kende Hsu Wen-Fang al voor ik met haar in de klas zat. Toen we jonger waren speelden we vaak samen, maar zij kwam altijd over de vloer bij mij en nooit omgekeerd, want haar moeder vond het niet fijn als ik bij hen thuis kwam. Ik voelde al snel aan dat haar moeder me niet mocht. Volwassenen steken hun vijandigheid niet onder stoelen of banken, zeker naar een kind toe, omdat ze zich dan niet beleefd hoeven voor te doen. Toen wist ik niet waarom, nu nog altijd niet.

Hsu Wen-Fang en ik waren anders. Zij leerde piano spelen en droeg een jurk wanneer we geen uniform aan moesten. Haar haar zat altijd strak opgestoken of in een paardenstaart, met een strik erin. Haar hele gezicht was dus zichtbaar, haar wangen en voorhoofd werden niet afgeschermd door haarlokken. Als ik tegenwoordig iets hoor over 'eivormige gezichten', denk ik automatisch aan Hsu Wen-Fang. Ik zal de ovale vorm van haar gezicht voor altijd als 'eivormig' bestempelen. Op de lagere school tekende ik een gezicht als volgt: eerst een ovaal, en dan op de bovenste helft daarvan een hartvormige haarlijn zoals de bogen van

het McDonald's-logo. Bij het tekenen dacht ik ook aan Hsu Wen-Fang.

Hsu Wen-Fang was erg goed op de piano. Drie van de vijf keer dat ik haar belde om te komen spelen, antwoordde haar moeder: 'Vandaag niet, Wen-Fang moet piano oefenen.' Na een tijdje speelden we niet meer samen.

Op de eerste dag van het vijfde leerjaar zag ik Hsu Wen-Fang in mijn klaslokaal zitten met een aantal andere meisjes, duidelijk vriendinnen van haar vorige klas. Toen ik naar haar zwaaide, deed ze alsof ze het niet had gezien.

Tijdens de zomervakantie voor het vijfde leerjaar nam ik me elke avond voor het slapengaan voor om een transformatie te ondergaan, geen uiterlijke make-over, maar ik wilde niet meer zijn wie ik was in de voorgaande jaren. Ik was het beu dat andere meisjes me haatten. In het vierde leerjaar richtten er een paar een groep op genaamd 'de Kinderclub', waarvan Hsueh Mei-Chi de voorzitter was. Tussen de lessen door vergaderden ze in de meisjestoiletten over de enige doelstelling van de Kinderclub: mij niet toelaten. Eerst bleef ik Hsueh Mei-Chi vragen waarom. Na vijftig vergaderingen over het meest effectieve gebruik van de buitenbezem als deurvergrendeling om mij buiten te houden, vulden ze een blad schrijfpapier met tien redenen waarom ik er niet bij

mocht. Eerlijk gezegd kan ik me er nu nog maar twee van herinneren, maar ik heb onthouden dat het er tien waren omdat het de eerste keer was dat ik van de 'tien doodzonden' hoorde.

Thuis zei ik die dag tegen mijn moeder dat ik van school wilde veranderen. Mama lag op bed, een sigaret in haar ene hand, de krant in haar andere. Ze vroeg: 'Waarom?' 'Mijn klasgenoten mogen me niet,' zei ik tussen tranen door.

'Verhuizen kost geld en dat hebben we niet,' zei mama.

Bij die woorden hield ik gelijk op met huilen. Sinds die avond praatte ik tegen mezelf voor het slapengaan. Ik wist niet tot wie of wat ik me richtte, maar ik had veel te zeggen.

Het geloof in mezelf steeg tot ongekende hoogte: niemand kon me helpen, veranderen moest ik in mijn eentje doen. En die verandering zou vanavond beginnen, nam ik me voor terwijl ik met open ogen en samengeklemden handen biechtte onder het dikke dekbed.

Het resultaat kan ik je vertellen: die zomervakantie was de demarcatieliijn. In vergelijking met het derde en vierde keerden mijn kansen in het vijfde en zesde leerjaar honderdtachtig graden.

Op de eerste dag van het vijfde leerjaar bleek ik volwassener dan mijn klasgenoten. Ik was ook nog eens tien

centimeter gegroeid. De klassenleraar begon voor de klas te zeggen dat ik humor had. Wanneer volwassenen je beschrijven als 'humoristisch', is dat het teken dat je een ander pad bewandelt dan je leeftijdsgenoten. Ik voelde me als een soort grote zus voor mijn klasgenoten, alsof ik van de middelbare school was teruggehaald naar het vijfde leerjaar. Ze vonden het vanzelfsprekend dat ik het goed deed op school (deze leerstof kent ze toch al), dat ik tactvoller was (ze is verder dan wij), dat ik humor had (volwassen mopjes kunnen alleen volwassenen begrijpen), dat ik tweede in rang werd (als de huisbaas er niet is, moet je nog steeds de huur aan haar betalen) en dat ik geen doelwit was (je zou je kampbegeleider toch niet pesten).

Hsu Wen-Fang en ik gingen niet met elkaar om. Zij had haar eigen kliek, waarvan ik geen deel uitmaakte. Mijn kliek was ikzelf, en de hele klas, waar haar kliekje onder viel. Ik belde haar niet meer om te komen spelen. Soms belde zij me om te dubbelchecken wat het huiswerk was. Af en toe begroette ik haar moeder als ik haar op de motor zag wegrijden om leveringen te doen, waarop ze glimlachte. Haar vader gebruikte nog altijd de spuit om aan de achterdeur zijn verf te testen. Wanneer ik het steegje insloeg, zag ik de verschillende kleuren glanzen: wit, zilver, blauw, groen.

Tijdens de zomervakantie voor het zesde leerjaar schreef mijn moeder me voor het eerst in voor een zomerkamp. Drie dagen en twee nachten later stapte ik bij het Centraal Station van Taipei uit de touringcar. Mama hield mijn hand vast terwijl we de weg overstaken. Ze keek ernstig. 'De moeder van Hsu Wen-Fang is overleden.'

'Hè?!'

'Vanochtend werd ze op haar motor aangereden door een vrachtwagen,' zei mama. 'Hsu Wen-Fang zat met rode ogen bij hun achterdeur toen ik hierheen vertrok. Ze zei dat haar vader nog niet terug was van het ziekenhuis. Ik denk dat ze het nog niet wist.'

'Hoe weet jij het dan?'

'De moeder van Lee Wan-Chi belde me met het nieuws.'

'En hoe wist Lee Wan-Chi's moeder het?'

'A-Ru van de winkel op de markt had het haar verteld.'

Ik vroeg niet meer door. Het was duidelijk dat heel Yihsin, ons gehucht, al op de hoogte was.

In mama's auto ging ik na wanneer ik de moeder van Hsu Wen-Fang voor het laatst had gezien. Het was twee dagen voor ik op kamp ging. Mama had me gevraagd om eten te kopen in het ontbijtzaakje op de straathoek, waar de moeder van Hsu Wen-Fang ook was. 'Wat braaf dat je

ontbijt haalt voor je moeder,' zei ze. 'Wen-Fang ligt nog in bed, ze is er met geen stok uit te krijgen.' Sinds ik niet meer met Hsu Wen-Fang speelde, deed haar moeder aardig tegen me. Ik herinner me wat ze bestelde: drie bekers warme sojamelk, twee gestoomde *mantou*-broodjes met ei en een *youtiao*-donutstengel in een *shaobing*-platbroodje.

Ik probeerde me in te beelden dat ik in Hsu Wen-Fangs schoenen stond. Wat als mama zou sterven, er niet meer was, ik haar nooit meer zou zien? Ik keek naar mama in profiel, die met een zonnebril op en uv-werende armstukken aan achter het stuur zat. Mijn ogen werden onmiddellijk warm en vochtig. Ik keek snel de andere kant op terwijl ik een traan wegknipperde. Wat ik niet beseftte: als iemand die na een enkele traan makkelijk kon wegdraaien, was het voor mij onmogelijk om het definitieve verlies van mijn moeder te vatten.

Stilaan herkende ik het uitzicht door het raam. 'Blijkbaar is ze hier verderop aangereden,' zei mama toen we voor een verkeerslicht wachtten.

Ik keek voor me uit. We waren in de straat van de bakkerij, verderop zag ik het uithangbord van Olieverf voor Sterren. Ik was oud genoeg om te beseffen dat dit niet de voorkant van Hsu Wen-Fangs huis was, maar die middag in de auto dacht ik toch dat de huilende Hsu Wen-Fang door haar huis had kunnen lopen en de winkeldeur

had kunnen openen om vóór de rest van Yihsin aan haar moeders zijde te staan.

De volgende zomer, toen we de lagere school hadden afgemaakt, verhuisde Hsu Wen-Fang. Toen Facebook jaren later populair werd, maakte mijn moeder een account aan. Door het juiste verband te leggen, dat even raadselachtig was als de lijn tussen Lee Wan-Chi's moeder en A-Ru van de winkel op de markt, vond ik Hsu Wen-Fang. Ik stuurde haar een vriendschapsverzoek, maar daar bleef het bij. Als Facebookvrienden maakten we eens een praatje en zo kwam ik te weten dat ze nu pianoles geeft. Zij weet ook dat ik voor een reclamebureau werk, maar niet dat ik schrijf en haar in mijn memoires wil opnemen.

*

De bestaansreden van de bovenstaande passage is zwak. Welke rol spelen Hsu Wen-Fang en de herinneringen die ze oproept in mijn leven? Als ik Chou Ko-Yi onmiddellijk had gevonden en mijn Facebookgesprek met Hsu Wen-Fang niet van onder het stof had gehaald, zou ik dan nog over haar schrijven? Misschien wel, maar niet op deze manier.

Er zo over nadenken maakt het minder spannend dat

Hsu Wen-Fang de passage nog moet nalezen. Ik probeer niet te lang stil te staan bij Hsu Wen-Fangs perspectief, hoe het voor haar moet zijn om die tekst te lezen. Nu kom ik minder empathisch over dan in het zesde leerjaar, maar ik bedoel dat ik dat pas kan weten wanneer ze het heeft gelezen. De zelfcensuur kan wachten tot na het delen.

Schrijven betekent verbinden, weet ik uit ervaring – mijn ellendige ervaring terwijl ik aan mijn roman werkte. Een passage moet verder bouwen op de basis die de vorige heeft gelegd en tegelijkertijd stevig op de schouders van de volgende staan. Interne logica links laten liggen is niet onmogelijk (soms is het net een gave), maar het resulteert niet in vlotte lectuur. Je zou een roman, die door eenzelfde persoon wordt geschreven, al met de helft kunnen inkorten als de auteur sneller zijn punt zou maken. Hoe zit het dan met memoires, waarin je moet opboksen tegen andermans herinneringen? Ik besluit het gevecht stapsgewijs aan te gaan.

‘Hoi,’ stuur ik naar Hsu Wen-Fang, ‘ik ben mijn memoires aan het schrijven en er gaat een stuk over jou. Zou je het willen lezen en kijken of je het oké vindt?’

‘Je memoires???’

‘Ja.’

‘Ben je een soort opdracht aan het maken?’

‘Nee hoor, gewoon vrijwillig.’

‘Gaat het wel goed met je?’

Ik weet wat ze bedoelt met die vraag. *Ben je terminaal ziek? Heb je zelfmoordgedachten?* Maar op het moment dat ik haar bericht lees, voel ik me onverwacht ontroerd. Ik twijfel of ik haar wel mijn tekst moet tonen.

‘Prima hoor, schrijven heeft me gewoon altijd al geïnteresseerd. Het is maar een kort stuk dat ik met je wilde delen. Wil je ernaar kijken?’

‘Oké.’

Ik kopieer de passage over haar naar een nieuw bestand. Het is half negen ’s avonds. Ze zit vast thuis in pyjama op haar telefoon te scrollen met de tv op de achtergrond. Soms post ze op Facebook foto’s van haar pianolessen. Altijd andere kinderen, maar steeds dezelfde piano, dezelfde staande lamp en dezelfde kamerhoek. Ik vermoed dat ze daar woont.

Een hele poos later, wanneer ik bezig ben aan een volgende passage, licht mijn scherm op met een bericht van Hsu Wen-Fang: ‘Wil je een boek uitgeven?’

‘Nee hoor.’

‘Ik deed niet alsof ik je niet had gezien.’

‘?’